

Јелена ГАЗДИЋ*

ОБЛИЦИ КУЋИ, КОД КУЋЕ И ДОМА — СТАЊЕ У ЦЕТИЊСКОЈ ШТАМПИ 19. ВИЈЕКА И ПОРЕЂЕЊЕ СА НЕКИМ ДОСАДАШЊИМ ПРОУЧАВАЊИМА

Сажетак: У раду се бавимо неким морфосинтаксичким и семантичким обиљежјима облика *кући*, *код куће* и *дома* у цетињској штампи 19. вијека, са освртом на нека досадашња истраживања, при чему ћемо вршити поређење са савременим српским књижевним језиком, дијалектима Црне Горе и ауторима из 19. вијека. Циљ нам је да, уз помоћ дескриптивне и компаративне методе, утврдимо да ли се језик цетињске штампе уклапа у историјско-језички контекст развоја српског језика.

Кључне ријечи: облици *кући*, *код куће*, *дома*, мјесно значење, значење правца кретања

1. Свједоци смо да се посљедњих година у медијима, на друштвеним мрежама и порталима облик *кући* често употребљава у мјесном значењу (*код куће*), можда чак и чешиће од нормативно прихваћене конструкције *код куће*. Ипак, у медијима Црне Горе у истом значењу однедавно је постао веома фреквентан облик *дома*, па тако и концепт наставе на даљину за ученике основних и средњих школа Министарство просвјете Црне Горе реализује под слоганом „Учи дома”. Управо су то неки од разлога који су нас навели да још једном посветимо пажњу облицима *кући*, *код куће* и *дома* и њиховим

---

* Др Јелена Газдић, сарадник у настави на Студијском програму за српски језик и јужнословенске књижевности Филолошког факултета у Никшићу

морфосинтаксичким и семантичким нијансама, са освртом на досадашња проучавања (синхронијска и дијахронијска), стање у савременом српском књижевном језику и на стање у цетињској штампи 19. вијека, што значи да су у основи рада дескриптивна и компаративна метода. Корпус чине годишњаци и недјељници објављивани од 1835. до 1897. године на Цетињу — годишњак *Грлица* из времена Петра Другог Петровића Његоша (1835–1839), годишњак *Орлић* (1865–1870, 1885), недјељник *Црнојорац* (1871–1872) и његов књижевни прилог *Црнојорка* (1871), као и недјељник *Црнојорка* из 1884. и 1885. године, недјељник *Зетша* (1885) и годишњак *Грлица* из времена кнеза Николе Петровића (1889–1893, 1897). Циљ нам је да упоредимо стање у корпусу са стањем у савременом књижевном језику, са говорима Црне Горе и ауторима из 19. вијека са простора данашње Црне Горе, па ћемо у самом истраживању узети у обзир и синхронијски и дијахронијски аспект.

2. Неки лингвисти, који се баве савременим српским књижевним језиком, сматрају да облик *кући* треба користити само за означавање правца кретања, а да за означавање мјеста (локације) гдје се неко или нешто налази треба употребљавати конструкцију *код куће*: „Идем *кући*, али *Бићу увече код куће*” (Пипер и други, 2005: 726). У *Нормативној граматици српског језика* налазимо донекле другачије тумачење — да је у савременом српском књижевном језику предлошко-падежна веза *код* + генитив у значењу усмјерености истиснула беспредлошки датив, „који је постао граматички архаизам” (НГ, 2014: 343). Клајн и Пипер у *Нормативној граматици* предочавају и да је конструкција *код куће* адвербијализована и да има исто значење као и „у свом дому”, као и да је погрешно у овом значењу употребљавати облик *кући* (НГ, 2014: 343). У часопису *Наш језик* из 1933. године констатује се да је облик *кући* „трећи падеж” и да се њиме означава циљ кретања, мета, „предмет према којем се нешто врши”, а да се у значењу мјеста користи конструкција *код куће*. „Ако се хоће да обележи да се у самој *кући* ради, ставиће се испред *кући* и предлог *у*: *у кући* (овде се појачава значење да сами укућани врше какав посао). Ова погрешна употреба *кући* [мисли се на значење мјеста] дошла је, вероватно, отуда што у нашем језику прилог *дома* има оба значења и *код куће* (‘он је дома’) и *кући* (‘он иде дома’); али зато што један прилог

може имати два значења, не значи да та оба значења мора имати и други прилог који се са њим по значењу додирује” (Уредништво часописа *Наш језик*, 1933: 32).

У србистици се овом проблематиком најдетаљније бавио Радмило Маројевић, при чему је указао да облик *кући* може означавати датив или локатив именице *кућа* или да може имати адвербијалну функцију (Маројевић, 1981: 237). Та адвербијална функција је и предмет нашег интересовања, а према Маројевићевом мишљењу облик *кући* као адверб може имати два значења. „У реченицама типа *Идем кући* облик *кући* означава правац кретања (руски еквивалент ‘домой’), а у реченицама типа *Он је кући* означава место (руски еквивалент ‘дома’). Реченице првога типа су одлика књижевног језика, док другима нормативна граматика [...] не признаје статус књижевне употребе” (Маројевић, 1981: 237).

3. Око тога да ли у српском језику облик *кући* у мјесном значењу треба признати као нормативан мишљења лингвиста се разликује, док је прилог *дома* прихваћен као регуларан без обзира да ли се њиме означава правац кретања или мјесто. „Прилог *дома* у српскохрватском језику означава и место (‘код куће, у кући, у дому’) и правац (‘кући; у кућу, у дом’), док у већини других словенских језика означава само место. Зато се може претпоставити да је примарно месно значење овог прилога, док се у српскохрватском значење правца развило као последица слабљења (па и губљења) опозиције место – правац” (Маројевић, 1981: 240).

Да се прилог *дома* користи у оба наведена значења показатељ су и наши примјери:

а) справљаше се изъ Университета *дома* поћи (Г., 1836: 112), Та то је моје - *дома* ћу доћ (О., 1867: 60), нека иду *дома* (Ц., 1871: 168), дође *дома* те пође на ону главицу (Ц., 1871: 42), пође из чаршије *дома* (Ц., 1872: 82), врати се љутит *дома* (Ц., 1872: 112), када се враћасмо *дома* (Црн., 1871: 17), Замишљен дошао сам *дома* (Црн., 1871: 30), Нека *дома* ц’јело благо и жену поведе (Црн., 1884: 295), Кад се кренусмо *дома* (Црн., 1885: 159), Дакле, сад би ти могао *дома*? (З., 1885: 135), сам се је вратио *дома* (З., 1885: 146), а живи да иду *дома* (З., 1885: 161);

б) Слушай Царе, нечулите *дома* (Г., 1835: 92), Ели *дома* Нина Цидовина (Г., 1838: 101), а и сами и *дома* да се све боље утврђују у

знању (Ц., 1871: 39), остао бјеше *дома* Видо Филипов Рајчевић (Ц., 1871: 28), кад ловца једном неби *дома* (Ц., 1871: 41), Још док сам *дома* био и о Црној Гори мислио (Црн., 1871: 10), Емилија не бјеше *дома* (Црн., 1871: 75), Милош је остао *дома* (Црн., 1884: 25), *Дома* нема осам Ђулагића (Црн., 1884: 83), Хоће ли бити стриц Карло *дома* (Црн., 1884: 294), који *дома* говораху (Црн., 1885: 161), Чуд би сигурно остао *дома* (З., 1885: 30), А *дома* нареди те ожалише Јанка (З., 1885: 162), сами *дома* да сједе (Г., 1890: 43).

На основу презентованих примјера, можемо констатовати да се језик цетињских годишњака и недјељника уклапа у историјско-језички контекст развоја српског језика кад је у питању синтаксичко-семантичка употреба прилога *дома*.

4.1. Адвербијално *кући* се у нашем корпусу јавља само у значењу правца кретања:

Жељу своју испуни и *кући* се врати (О., 1866: 27), пође са товаром брашна [...] *кући* (Ц., 1871: 98), нека иде *кући* (Ц., 1871: 4), отишао *кући* као милионар (Ц., 1871: 29), Миле Шећер пође *кући* (Ц., 1871: 82), и однесу га *кући* на коњу (Ц., 1872: 87), пођемо *кући* (Црн., 1871: 58), Да мрзе једно друго, то је јасно — мислио сам идући *кући* — тако је исто очевидно (Црн., 1871: 27), рече ми и упути ме *кући* (Црн., 1871: 45), Михаила донесу *кући* (Црн., 1871: 46), И већ се спремасмо да пођемо *кући* (Црн., 1871: 59), пођоше даље *кући* (Црн., 1871: 65), Хтјео сам *кући*, али тамо ме чекају лиферанти (Црн., 1871: 75), Вечерас кад пођете *кући* (Црн., 1884: 13), Ја се вратих *кући* (Црн., 1884: 97), Ред нам је да сврнемо *кући* (Црн., 1884: 187), доцкан је он дошао *кући* (Црн., 1885: 23), да сваки *кући* донесе бар по пиле (Црн., 1885: 147), оде снужден *кући* (Црн., 1885: 193), враћаше се лаганим кораком *кући* (Црн., 1885: 153), Јаков ће се повратити *кући* (З., 1885: 15), идући из цркве *кући* (Г., 1889: 81).

4.2. У цјелокупном корпусу нисмо забиљежили ниједан примјер облика *кући* у значењу мјеста (руског еквивалента *дома*), гдје се неко или нешто налази. У том значењу у цетињским годишњацима и недјељницима употребљава се конструкција *код куће*:

Црногорке и *код куће* трудољубиви су (Г., 1835: 51), Турчин оде пријетећи му, да ће га убити же га први пут потрефи или *код куће*, или у пољу или у чаршији (Ц., 1871: 94), нађе ју стари господар *код куће* (Ц., 1871: 180), дочим доктора Б-а. *код куће* не задеси (Ц.,

1872: 60), сједио је непрестано *код куће* (Црн., 1871: 75), нема је *код куће* (Црн., 1871: 80), кад је Милош *код куће* (Црн., 1884: 40), *код куће* ми је симпатизирало једино створење (Црн., 1884: 79), натоварили злато, да га *код куће* „истопе” (Црн., 1885: 177), *Код куће* је вјеруј боље (З., 1885: 126), Гдје ти је отац? [...] *Код куће*, господару (З., 1885: 117, 118).

4.3. Овакво стање забиљежено у грађи помало је изненађујуће с обзиром на то да су сарадници годишњака и недјељника из нашег корпуса, као и сами уредници, били из различитих крајева српског језичког подручја¹, од запада до истока, Далмације, Босне и Херцеговине, данашње Црне Горе и Србије, а Маројевић констатује, позивајући се на примјере у трећем издању Вуковог Рјечника (1898) и Рјечника ЈАЗУ (1898), да је „прилог *кући* у значењу руског ‘дома’ посведочен [...] на широком терену штокавских и чакавских говора и тешко је претпоставити да је могао настати као дијалекатска иновација семантичким преображајем облика *кући* у значењу ‘домой’” (Маројевић, 1981: 239). Маројевић своје тврдње поткрепљује лексикографском грађом и појашњава да се „адвербијално *кући*” јавља, „према Вуковим белешкама, у трећем издању Српског рјечника, и то у значењу лат. *domi*, са ознаком „у Далмацији”, и примерима: *дио сам кући*, *он је кући*” (Маројевић, 1981: 237). Такође, он предочава и да је овако обрађена одредница *кући* заступљена и код Ивековића и Броза, док Перо Будмани у Рјечнику ЈАЗУ „издваја датив без предлога *кући* ‘што стоји готово адвербијално’ са два значења: а) ‘за примісање’, најстарија потврда с почетка XVII века² [...] и б) ‘за стајање’, „од XV вијека³ (Маројевић, 1981: 237). У Речнику Матице српске и Матице хрватске (1969) обрађује се прилог *кући* у значењу конструкције *код куће*, али се даје ознака „покрајинско”, а ова одредница је и у рукопису Речника српскохрватског књижевног и народног језика САНУ обрађена као прилог, са напоменом да је то некњижевна употреба (Маројевић, 1981: 237).

¹ О уредницима и сарадницима наведених годишњака и недјељника в. Газдић 2021; Шуковић 1980.

² Наводи се примјер код М. Дивковића (Маројевић, 1981: 237).

³ Наводе се три примјера, не рачунајући Вуков Рјечник (Маројевић, 1981: 237).

4.4. Такође, Маројевић сматра и да је облик *кући*, као носилац мјесног значења, прилог и да ни са „савременог гледишта” није дат у дативу, као што није датив ни по поријеклу, већ да је у питању „стари локатив без предлога” (Маројевић, 1981: 239). Иначе, локатив без предлога у мјесном значењу у српском језику се од „најстаријих времена” не употребљава⁴ и замијењен је различитим предлошко-падежним конструкцијама (Стојановић, 2000: 1130, 1132).

4.5. За облик *кући* који означава правац кретања Маројевић такође каже да је прилог, али да је још увијек „чврсто везан” за парадигму именице *кућа* и да „можда води порекло од датива без предлога (или од датива са предлогом *кѣ* упрошћавањем двају сугласника *к* после гудљења полугласника: *кѣ кици* → *ккици* → *кици*), али је могао настати семантичким ширењем облика *кући* у месном значењу по новој интерпретацији језичког осећања (везивања облика *кући* за датив)” (Маројевић, 1981: 238, 240).

4.6. Облик *кући* у мјесном значењу не помињу сви истраживачи говора Црне Горе. Не налазимо га у монографијама о говорима источне Херцеговине, Мрковића, Ускока, Црмнице, говора Пиве и Дробњака, источноцрногорским говорима (Вушовић, 1927; Вујовић, 1969; Станић, 1974; Милетић, 1940; Вуковић, 1938–1939; Стевановић, 1933–1934). Облик *кући* у наведеном значењу помиње Драго Ђупић при описивању говора Бјелопавлића, али га не објашњава као прилог, већ као слободни датив (Ђупић, 1977: 128, 129). Пешикан пак за прилог *дома* у загради наводи да је једнако *кући*, *код куће* и појашњава да се у истом значењу употребљава облик *кући* (Пешикан, 1965: 184). Облик *кући* уз глагол *ићи* и глаголе изведене од њега, тј. у значењу правца, третира као прилог (Пешикан, 1965: 191, 192). Иначе је и Маројевић констатовао да се употреба облика *кући* у мјесном значењу *код куће* често не наводи у дијалектолошким радовима „чак ни у описима оних говора у којима се таква употреба свакодневно може чути” (Маројевић, 1981: 239). Облици *код куће* и *кући* у мјесном значењу не анализирају се ни у монографијама у којима је обрађен језик аутора из 19. вијека са простора

⁴ Према мишљењу Топорова, локатив без предлога је у свим словенским језицима ишчезао између 11. и 13. вијека, при чему се на сјеверу задржао нешто дуже него на југу (Топоров, 1961: 286).

данашње Црне Горе (в. Вушовић, 1930; Остојић, 1976, Биговић-Глушица, 1997; Ненезић, 2010; Тепавчевић, 2010).

5. Из приложеног можемо закључити да се ситуација у нашем корпусу донекле разилази са стањем у неким говорима Црне Горе, са стањем у свакодневној говорној пракси, као и са досадашњим дијахронијским истраживањима употребе облика *кући* у мјесном значењу (руски еквивалент *дома*), у којима је овај облик потврђен. Ако узмемо у обзир да је први примјер овог облика у наведеном значењу потврђен још у 15. вијеку и да се ови облици, како констатује Маројевић, срећу „на широком терену штокавских и чакавских говора” (Маројевић, 1981: 239), онда је очигледно да се ситуација у нашем корпусу не уклапа у тај свеукупни историјскојезички развој. Међутим, овдје ипак остаје отворено питање за нека будућа истраживања и праћење ситуације на ширем корпусу, нарочито ако имамо у виду и то да се дата проблематика уопште не обрађује (или се само дјелимично описује) у монографијама које се баве језиком аутора из 19. вијека са подручја данашње Црне Горе. С друге стране, рјечници у којима су обрађени облици *кући, код куће* (у значењу *дома*) и *кући* (у значењу *домой*) су с краја 19. вијека или из 20. вијека. Према томе, ширу слику развоја ових облика и њихових семантичко-синтаксичких особности било би захвално пратити и на писаној грађи из нешто даље прошлости.

ИЗВОРИ

- [1] Грлица, 1835: *Грлица: календар црнојорски за јодину 1835*, У Црној Гори: У Митрополитској књигопечатњи [Фототипско издање: [Цетиње]: Научно друштво НР Црне Горе; Нови Сад: Матица српска, б. г.].
- [2] Грлица, 1836: *Грлица: календар црнојорски за јодину 1836*, У Црној Гори: У Митрополитској књигопечатњи [Фототипско издање: [Цетиње]: Научно друштво НР Црне Горе; Нови Сад: Матица српска, б. г.].
- [3] Грлица, 1837: *Грлица: календар црнојорски за јодину 1837*, У Црној Гори: У Митрополитској књигопечатњи [Фототипско издање: [Цетиње]: Научно друштво НР Црне Горе; Нови Сад: Матица српска, б. г.].
- [4] Грлица, 1838: *Грлица: календар црнојорски за јодину 1838*, У Црној Гори: У књигопечатњи Правитеља Црногорскога [Фототипско издање: [Цетиње]: Научно друштво НР Црне Горе; Нови Сад: Матица српска, б. г.].
- [5] Грлица, 1839: *Грлица: календар црнојорски за јодину 1839*, У Црној Гори: У књигопечатњи Правитеља Црногорскога [Фототипско издање: [Цетиње]: Научно друштво НР Црне Горе; Нови Сад: Матица српска, б. г.].

- [6] Грлица, 1889: *Грлица. Календар са шемајизмом црнојорским за њросіу іодину 1889*, На Цетињу: У Државној штампарији.
- [7] Грлица, 1890: *Грлица. Календар са шемајизмом црнојорским за њросіу іодину 1890*, На Цетињу, У Књаж. црног. државној штампарији.
- [8] Грлица, 1891: *Грлица. Календар са шемајизмом црнојорским за њросіу іодину 1891, која има 365 дана*, На Цетињу: У Књаж. црног. државној штампарији.
- [9] Грлица, 1892: *Грлица. Календар са шемајизмом црнојорским за њресіуіу-ну іодину 1892, која има 366 дана*, На Цетињу: У Књаж. црног. државној штампарији.
- [10] Грлица, 1893: *Грлица. Календар са шемајизмом црнојорским за њросіу іодину 1893, која има 365 дана*, На Цетињу: У Државној штампарији.
- [11] Грлица, 1897: *Грлица. Календар са шемајизмом црнојорским за њросіу іодину 1897, која има 365 дана*, Цетиње: Државна штампарија.
- [12] Орлић, 1865–1870, 1885: *Орлић: црнојорски іодишњак 1865–1870, 1885* [Фототипско издање: Цетиње: Централна народна библиотека СР Црне Горе „Ђурђе Црнојевић”, књига IV, 1979].
- [13] Црногорац, 1871–1872: *Црнојорац лисіи за іоіішійуку и књижевностіи 1871–1872*. Фототипско издање. [Цетиње: Централна народна библиотека СР Црне Горе „Ђурђе Црнојевић”, књига VII, 1982].
- [14] Црногорка, 1871: *Црнојорка. Прилоі „Црнојорцу” за забаву, књижевностіи и іоуку*. Фототипска издања. [Цетиње: Централна народна библиотека СР Црне Горе „Ђурђе Црнојевић”, књига 3, 1977].
- [15] Црногорка, 1884–1885: *Црнојорка. Лисіи за књижевностіи и іоуку. 1884–1885*. Фототипско издање. [Цетиње: Централна народна библиотека СР Црне Горе „Ђурђе Црнојевић”, књига V, 1981].
- [16] Зета, 1885: *Зетіа. Лисіи за књижевностіи и іоуку. 1885*. Фототипско издање. [Цетиње: Централна народна библиотека СР Црне Горе „Ђурђе Црнојевић”, књига VI, 1982]

ЛИТЕРАТУРА

- [1] Биговић-Глушица, 1997: Рајка Биговић-Глушица, *Језик Марка Миљанова*, Подгорица: Културно-просвјетна заједница.
- [2] Вујовић, 1969: Лука Вујовић, „Мрковићки дијалекат”, *Српски дијалектолошки зборник, XVIII*, Београд, 73–401.
- [3] Вуковић, 1938–1939: Јован Вуковић, „Говор Пиве и Дробњака”, *Јужнословенски филолоі, XVII*, Београд, 1–113.
- [4] Вушовић, 1927: Данило Вушовић, „Диалект Источне Херцеговине”, *Српски дијалектолошки зборник, III*, Београд, 1–71.
- [5] Вушовић, 1930: Данило Вушовић, „Прилози проучавању Његошева језика”, *Јужнословенски филолоі, IX*, Београд, 1–103.
- [6] Газдић, 2021: Јелена Газдић, *Језик цетіињских іодишњака и недјељника из 19. вијека (Грлица, Орлић, Црнојорац, Црнојорка и Зетіа)*, Подгорица: Матица српска — Друштво чланова у Црној Гори, Одјељење за српски језик и књижевност.

- [7] Маројевић, 1981: Радмило Маројевић, „Облик кући у адвербијалној функцији (са историјског и савременог гледишта)”, *Јужнословенски филолоџ*, XXXVII, Београд, 237–242.
- [8] Милетић, 1940: Бранко Милетић, „Црмнички говор”, *Српски дијалектолошки зборник*, IX, Београд, 211–663.
- [9] Ненезић, 2010: Соња Ненезић, *Језик Николе I Пејровића*, Подгорица: Црногорска академија наука и умјетности.
- [10] Остојић, Б. 1976: Бранислав Остојић, *Језик Пејра I Пејровића*, Титоград: Црногорска академија наука и умјетности.
- [11] Пешикан, 1965: Митар Пешикан, „Староцрногорски средњекатунски и љешански говори”, *Српски дијалектолошки зборник*, XV, Београд, 1–217.
- [12] Пипер и сарадници, 2005: Предраг Пипер, Ивана Антонић, Владислава Ружић, Срето Танасић, Људмила Поповић, Бранко Тошовић, *Синтакса савременога српског језика (јросја реченица)*, у редакцији академика М. Ивић, Београд: Институт за српски језик САНУ, Београдска књига; Нови Сад: Матица српска.
- [13] Пипер–Клајн, 2014: Предраг Пипер, Иван Клајн, *Нормативна граматика српског језика*, друго, измењено и допуњено издање, Нови Сад: Матица српска.
- [14] Стевановић, 1933–1934: Михаило Стевановић, „Источноцрногорски дијалекат”, *Јужнословенски филолоџ*, XIII, Београд, 1–129.
- [15] Стојановић, 2000: Јелица Стојановић, „Синтаксичко-семантички и морфолошки узроци губљења старог локатива без предлога”, *Јужнословенски филолоџ*, LVI/3–4, Београд, 1129–1140.
- [16] Тепавчевић, 2010: Миодарка Тепавчевић, *Језик Стефана Миширова Љубише*, Подгорица: Црногорска академија наука и умјетности.
- [17] Топоров, 1961: Топоров В. Н., *Локатив в славянских языках*, Москва: Издательство Академии наук СССР.
- [18] Уредништво часописа *Наш језик*, 1933: Драгутин Костић, Милош Ивковић, Глиша Елезовић, Милош С. Московљевић, Бранко Милетић, Гојко Ружић, Данило Вушовић, Радомир Алексић, Петар Ђорђевић и Радосав Бошковић, „Језичке поуке”, *Наш језик*, година I, Београд: Лингвистичко друштво у Београду, 28–33.
- [19] Ђупић, 1977: Драго Ђупић, „Говор Бјелопавлића”, *Српски дијалектолошки зборник*, XXIII, Београд, 1–219.
- [20] Шуковић, 1980: Радивоје Шуковић, *Црногорски алманаси и календари (1835–1914): књижевноисторијска обрада са диглографијом*, Цетиње: Централна народна библиотека СР Црне Горе „Ђурђе Црнојевић”.

Jelena GAZDIĆ

WORD FORMS *KUĆI* (HOUSE), *KOD KUĆE* (AT HOME) AND
DOMA (ДОМА) — IN JOURNALS OF CETINJE IN THE 19TH
CENTURY IN COMPARISON TO SOME PREVIOUS STUDIES

Summary

In this research paper we discussed the morphosyntactic and semantic features of word forms *kući* (*house*), *kod kuće* (*at home*) and *doma* (Russian equivalent — *гома* and *гомой*) in journals of Cetinje in the 19th century. Using descriptive and comparison methods we concluded that the situation in our corpus of texts does not completely align with the state of these forms in some other dialects of Montenegro, with their state in everyday speech, nor with the previous diachronic research of use of the form *kući* with the meaning of a place (Russian equivalent — *гома*) which has been previously confirmed as an existing form. Additionally, it would be desirable to conduct research on the written material from an even further past in order to get a broader picture concerning the development of these forms and their morphosyntactic and semantic features.

Key words: *kući* (*house*), *kod kuće* (*at home*), *doma* (Russian equivalent — *гома* and *гомой*), meaning of a place, meaning of direction of movement